

M E S E V I L Á G .

Szerkeszti: KELEMEN ANDOR.

ARANYALMAK.

Mariskának van egy fája
Arany almafája,
Mint a két kis kék szemére
Ugy ügyel reája,
Öntözgeti — ápolgatja
Este-reggel s fékomadta
Halljatok csudára
Soh sincs alma rajta!

Pedig este levele nő
A kis almafának!
Aranyvirág búvik elő
Ölén minden ágnak
Csészéjéből pirkadatra
Mosolyog az aranyalma
S reggel nem találják
Még egyet is rajta!

Van valami boszorkányság
Az egész dologba,
Másképp annyi alma mind
El nem párologna,
Csak nem maga jön utána
Jaj, a sárkányok királya
S vele lovagolva
Az ármádiája!

Vagy tán a históriának
Ott van a csomója,
Hogyaz Eta már talpon van
Első kakas szóra
Bibeldök a kis kerttel
És mire a Mari felkel
Csak ő a tudója
Annyi alma hajnal óta
Hogy hova is lett el!

Andor bácsi.

A herceg levele.

(Folytatás és vége.)

Szálltak, mint a fergeteg
Erdő, rét, berek felett.
Meg sem álltak, míg az égre
Nem szökött a hajnal kékje.
Kéklő hajnal pirkadtánál
Meglátták a herceg házat
Meresztgette szemét Móka
— Nem látom a vén istrázsát
Haj, rikkantott, ha elkéstünk!
Két kapuja nyitva — tárva
— Az udvarán fegyveres nép
Nézzetek csak tarkaságra.

Odanéztek a vitézek, Csakugyan idegen nép
bongott a herceg udvarán. Maga a vasfejű király
volt ott a vitézeivel. Körülzárták a várpalotát, ő pe-
dig ott hetvenkedett a herceg ablaka alatt.

— Burkus herceg jó napot
Nyisd ki csak az ablakot
Vendég vár künn szedte-vedte
Nem köszönti senki lelke?

Benn a cifra várteremben talpán volt az egész
udvarnép. Sirt-rítt a szépséges királykisasszony, a
burkus herceg pedig ott tűnődött, buslakodott egye-
dül, nagy szomorúságban.

Lenn, a várudvaron a vasfejű király pedig csak
ficánkoltatta nagy kényesen fekete paripáját és újra
felizent.

Hát majd én köszöntelek
Nem hagyok kövön-követ
Azért jöttem, állj a sikra
Mégmérkőzni kardra, írja,
Törjünk lándzsát, menjünk öltre
Vagy ha gyáván félnél tőle
Tán akad csak egy vitézed
Ki meg védne, vína érted?
Hallottad hát köszöntésem
Herceg, vagy még nem vagy ébren?

Hallotta bizony Burkusok hercege, de ha nem
volt egy valamire való vitéz széles országában. —
Csak ne lennék ilyen öreg, gyámoltalan — tépelődött
— magam tanítanám őket emberségre. — Haj csak
ne késnék ugy hirhozó vitézem Mucucur király vá-
laszával, nem tartanék attól, hogy földönfutó leszek
öreg napjaimban.

Ezalatt váltig csufolódott a vasfejű, utoljára a
vár ajtaját döntögette vasbuzogányával.

Hanem azért nem csüggedt el a herceg, nagyot
fohászzkodott.

Istenem, a házam, népem
Övd meg a csúf veszélyben.

Hát, még jóformán el sem fohászzkodta magát,
kürt harsant meg, hogy csengett-bongott bele a kör-
nyék. Mucucur király ármádiája közeledett, mint a
forgó szélvész s egyenesen a herceg udvarának tar-
tott. Haj, megriadoztak a vasfejű király katonái. A
paripák ágaskodtak — bokrosodtak, ők pedig kőd

Rejtvények.

— ocsi — érleg
— lémér — rő
— ereg — arándok
— rem — kör
— ege

Egy történelmi nevezetes-
ségű hely neve.

K V

M . . . IN . . . DE . . . NTF . . . ELI . . .
RU . . . N . . . K . . .

Azok között, akik a rejtvényeket helyesen megfejtik három
szép könyvet sorsolunk ki.

A május 14.-i számunkban közölt rejtvények megfejtői
között három szép meséskönyvet sorsoltunk ki. A szerencse a
következőknék kedvezett: Pataki Margitka (Pécs) Jókai Mór:
A medvék országában c. könyvet, Veress Józsi (Kispest) Krúdy
Gyula: A komáromi fiu c. könyvet, Kosár Böske (Szeged) Pósa
Lajos: Csingilingi c. könyvet kapta.

clöttem — köd utánam, úgy eltűntek, mintha ott sem lettek volna. Csak a vezérük maradt még ott, a vasfejú király. Szitkozódott szörnyen s fogadkozott, hogy egymaga megverekszik az egész armádiával.

No, csak addig tartott, amíg
Berobogott Móka népe.
Kopjáját sem bírta többé
Moccantani a kezébe.
Csihi-puhi ellátták a
Dolgát-baját szörnyű módra,
Utoljára a fejére
Koppantott rá csúnyán Móka.

Igy történt-e? megtörtént-e? — A mese is megtörténhet. Burkus herceg földjét-házát nem zavarta többé lélek. A leánya, koronája Mókáé lett, Móka kapta. Csapott is nagy dáridót rá! — Titeket is meghívhatna.

Andor bácsi.

A határban.

(1919.)

(Novella.)

Egy tarka tehén legetetéséve foglalkozott. Fekete haja betyárosan kanyarodott a homlokába, a bajusza meg lógásra állott. Egy kis tüzet instált alászan a pipájába s közben beszélgetésbe elegyedtünk...

— Hát mondom volt kétszáz rubelem, mikor a fogolytáborból megszöktem... Egy kozák barátom adott irást. Vettem egy rend orosz katonagunyát, de nem ócskát, ujat. Az még most is meg van. — Köpeny, nadrág, zubbony, — nem adnám oda ötszáz pengőért! — Kissé felemelte a hangját és cercentett egyet a fogai közül.

— A vonatban senkisé ismert meg, hogy nem vagyok orosz, úgy megtanultam már a nyelvükön beszélni. Na jó! Egyszer gondoltam, kiszállok enni és kovártélyt keresni, mert a vagonban nem volt helyem aludni.

— Elmentem elsőbben is egy borbélyhoz. Gondoltam van hétszáz rubelem, hát vendéglőbe fogok menni. Na jó! A vendéglőben mellém ül a padra egy leány... Megnézem, hát látom, hogy szép leány. Na jó! Kérdelem a korcsmárostól, hogy milyen bora van? Aszongya van neki édes is...

— Milyen lehet az édes bor? ... elhozza, de nem volt jó. Hát jó, gondolom, odaadom ennek a lánynak. Odaadom, hát megissza! ... No az istenfáját, még közelebbedett is hozzám! Elvette a batyuját és a tulsó oldalra tette... Mondom a korcsmárosnak, hozzon enni is... Kinálom az étellel a leányt, hát az is kellett neki! Hej az anyád ne sirasson, ennek még van itt valakije s a végén még megpálcáznak!

— De nem volt senki... Nyujtom neki a kezem búcsúzóba. Azt kérdezi, hová megy? — Megyek, mondom, szállást keresni... Aszongya jöjjenek ő hozzánk. Na jó!

— Elmegyek, hát nem volt nekik otthon, csak anyja, meg apja. Azok is öregemberek. Na jó! Kérdelem tőle, hol van itt feredő? ... Elvisz egy feredőbe, aszongya ő is feredik... Na jó! ... Mikor levetkeztem, nem is gondoltam, hogy bejő, de csapjon belé az istennyila, egyszerre csak bejő egy szál vizes kötényben! Aszongya, mossam meg a hátát, ő is megmossa az enyémet...

— Na, jó...!

— Hát így aztán megferedtünk és hazamentünk.

— Harmadnap azt mondja nekem az apja,

te, aszongya, maradj nálunk kosztba. Jó, mondom, mennyit fizessenek egy hónapra? Huszonöt rubel nem lesz sok, kérde ő. Nem, mondom, fizetek én harmincat is... Mert pénz, az volt elég! Minden elsején odatettem a fizetésemet, kétszázhusz rubelt az asztalra, mondtam a leálynak, hogy zárja be a ládába...

— Egyik vasárnapon este azt kérde tőlem a vén ember: Mi vagy te? Mondok, ruszkin. Aszondja, a beszéded olyan, mintha ruszkin volnál, de a ruszkinak nincs ilyen fekete szeme. — Ej az anyád nem jóját! gondoltam, hát már ki akarod firtatni belőlem, hogy mi vagyok? — Aszongya, van-e otthon valakid? Nincs, mondok, csak az Isten, — apám, anyám rég elhaltak. — Hát szereted-e a családomat? Szeretem, mondok. Hát elvenné-e a lányomat? Elvennem, mondok. Na jó! Hát úgy maradtunk, hogy elveszem a lányát. Volt egy pár magyar fiu a faluban, azok is mondták: vedd el te bolond, mert száz hold földje van annak!

— Eltelt egy év s azt mondja az apja, hogy most már esküdjünk. Hm. Az áldóját! Esküdni kellett, de hogy esküdjek én orosz papnak s mit mondjak, hogy hovavaló születésű vagyok? Na, gondoltam, szép komédia! ... Mégis esküdni kellett. A pap beírta, hogy osztrák, aztán megvolt a lakodalom, három napig szólt a trombita és dob az udvaron.

— Ejha! Ez már komoly dolog, ez már aztán olyan sulyos, mint az arany! De hát az asszony? Az asszony?! Szép volt-e a menyecske is, vagy talán csak a száz hold földet vette kend feleségül?

— Már, hogy szép volt-e? Olyan lába volt annak urfi kérem, mintha csak össze lett volna rakva! — Az egyik lábát előrelökte és megmarkolta a combját. — Aztán meg olyan szép nagy szája volt, hogy ha aztat kláította, olyan volt, mint a hermonika!

— Tyűh a teremburáját! Aztán legalább sokat hermonikáztott-e?

— Abbizon, sokszor elcsaptam a száját, még vasvillát is fogtam rá a mult ősszel... Mert olyan szamar a férfiember, kérem...! Sohasem tudja megbecsülni a boldogságot.

Itt észrevehetőleg kissé elzékenyült.

— Meg is ette a fekete fene az egész életet, amióta hazajöttem Oroszországból...!

— Dehát minek is jött haza? Hogy tudta eszerben hagyni az asszonyát? Hallja, száz hold földet elcsereálni egy tarka tehénért, nagy bolondság!

Most különösen cifrát és zeg-zugosat káromkodott emberünk s jobbra is cercentett egyet.

— Ugy van az, kérem, hogy ha az Isten elkezd verni az embert, hát veri két kézzel... Egyszerre csak nem tudom, mi ütött hozzám, nem volt maradáson, nem volt nyughatásom... Pedig már fiu is született az asszonytól. — A többi szökött foglyok mindegyre mondták, hogy béke van, béke van, gyere velünk, csak nem hagyod a hazánkat!

— Egyszer aztán mondtam a feleségemnek, hogy nekem egy fekete gunya kell, mert gyönyörű szép ám az a fekete orosz ruha!

— Igen, az gyönyörű szép!

— Aszongya az asszony, erigy vegyél. Na jó, mondok, gyere te is. Adott az apja hatszáz rubelt és elmentünk a városba. De ahogy elindultunk a határból, visszaküldtem, hogy kérjen még kétszázat, mert neki is akarok venni egy keszkenőt.

— Azonkívül nálam is volt még négyszáz rubel, amiről nem tudott senki, mert azért szerettem is nálunk leginkább, hogy sohasem kutatták a kabátomat, akárhol hagyhattam, egy ujjal sem nyultak hozzája.